

Arrest

nr. 284 420 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 augustus 2022 houdende verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 februari 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten, die op 7 maart 2022 in toepassing van artikel 18 (1) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend ((verder: de Dublin III-Verordening) instemden met de terugname.

1.3. Op 4 april 2022 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.4. Op 9 augustus 2022 wordt beslist om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de genaamde / de persoon die verklaart te [...] het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in he kader van de Dublinprocedure dd. 09.08.2022

Overwegende dat op 07.03.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Frankrijk op grond van artikel 18(1)d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 05.04.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 09.08.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 04.04.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 05.04.2022 rechtsreeks kennis van deze beslissing.

Op 19.04.2022 maakte de betrokkene per aangetekende brief kenbaar dat hij als woonplaats kiest: [...] Gent. Op 20.04.2022 bevestigde betrokkene via zijn advocaat dat hij zou gaan verblijven op de gekozen woonplaats.

De betrokkene diende op 04.05.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 04.04.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te ‘[...] Gent’ te weten het adres van de gekozen woonplaats en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te ‘Sint-Quentinstraat 3, 1000 Brussel’ te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Verordening 604/2013 voorziet de criteria en mechanismen ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen niet te ondermijnen (overweging 5). Na vaststelling van de verantwoordelijkheid is het zaak de betrokken verzoeker zo snel mogelijk over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodat hij/zij zo snel mogelijk toegang krijgt tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en een behandeling op de mérites van het verzoek kan volgen. Overweging 24 van Verordening 604/2013 stelt dat een vrijwillige overdracht dient te worden bevorderd door onder meer het verstrekken van passende informatie. Sinds begin 2022 worden verzoekers, die het voorwerp zijn van een overdrachtsbeslissing (‘bijlage 26quater’) uitgenodigd voor opvolgingsgesprekken met een ICAM-coach die plaatsvinden te Brussel. Het doel van deze ‘aanklampende’ aanpak is contact te houden met de verzoeker en hem/haar te bewegen tot een

vrijwillige overdracht in de zin van overweging 24 van Verordening 604/2013. De betrokkene ontving op 23.05.2022 een uitnodiging om zich op 07.06.2022 aan te bieden de Dienst Vreemdelingenzaken, ICAM Dublin loket, Pachecolaan 44 (Cube) 1000 Brussel voor een opvolgingsgesprek. De betrokkene kwam niet komen opdagen voor het opvolgingsgesprek met een ICAM-coach.

De politie van de zone Ninove Gent op 19.07.2022 een controle op het bovenvermelde adres in Gent. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden".

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Le requérant prend un unique moyen de la violation

- *des articles 51/5 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *des articles 27 et 29 du Règlement Dublin III établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride ;*
- *du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie ;*
- *des articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*
- *des articles 4 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;*

En ce que

La décision entreprise repose sur le fait que le requérant n'était pas présent le passage de la police et lors de son rendez-vous ICAM. Et il n'a pas pris contact avec l'OE pour indiquer où il se trouvait.

Le requérant est resté hors de portée de l'office des étrangers, et il doit être considéré qu'il est en fuite.

Alors que

Première branche

Rappel des principes

Sous la section VI, intitulée « transferts », le §2 de l'article 29, intitulé « modalités et délais » du Règlement Dublin III se lit comme suit :

2. Si le transfert n'est pas exécuté dans le délai de six mois, l'État membre responsable est libéré de son obligation de prendre en charge ou de reprendre en charge la personne concernée et la responsabilité est alors transférée à l'État membre requérant. Ce délai peut être porté à un an au maximum s'il n'a pas pu être procédé au transfert en raison d'un emprisonnement de la personne concernée ou à dix-huit mois au maximum si la personne concernée prend la fuite

La décision entreprise se réfère à l'arrêt Jawo de la Cour de Justice de l'Union européenne (C-163/17 du 19.3.2019), en en faisant une lecture partielle.

Dans cet arrêt, la Cour était invitée à répondre à la question suivante :

Un demandeur d'asile ne prend-il la fuite, au sens de l'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement [Dublin III], que lorsqu'il se soustrait délibérément et à dessein aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin d'y faire échec ou de le rendre plus difficile, ou suffit-il qu'il cesse de séjourner, pendant une période relativement longue, dans le logement qui lui a été attribué et que l'autorité ne soit plus informée de l'endroit où il se trouve et que, en conséquence de cela, un transfert projeté ne puisse être mis à exécution ?

En bref, suffit-il que la personne ne soit plus dans le logement qui lui a été attribué pour une période prolongée, ou doit-elle aussi avoir l'intention de se tenir hors de portée des autorités responsables de son transfert afin de l'empêcher ou de le compliquer ?

Ou : seul l'élément matériel (objectif) (ne pas se trouver dans le foyer assigné) est-il suffisant, ou un élément moral (subjectif, intentionnel) est-il également requis (l'intention de se soustraire au transfert).

La Cour de justice a souligné dans l'arrêt Jawo que la prolongation de la période de transfert est une exception (arrêt, §60), qui doit donc être interprétée de manière restrictive (Conclusions de l'Avocat Général, §59).

L'avocat Général a estimé que l'élément matériel est suffisant en soi, car ce serait aller trop loin que d'exiger également la preuve d'une "intention subjective" de la personne (Conclusions, §61 et 68).

La Cour a trouvé un équilibre entre élément matériel et élément subjectif en répondant comme suit à la question posée :

L'article 29, paragraphe 2, seconde phrase, du règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil, du 26 juin 2013, établissant les critères et mécanismes de détermination de l'État membre responsable de l'examen d'une demande de protection internationale introduite dans l'un des États membres par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, doit être interprété en ce sens qu'un demandeur « prend la fuite », au sens de cette disposition, lorsqu'il se soustrait délibérément aux autorités nationales compétentes pour procéder à son transfert, afin de faire échec à ce dernier. Il peut être présumé que tel est le cas lorsque ce transfert ne peut être mis à exécution en raison du fait que ce demandeur a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans avoir informé les autorités nationales compétentes de son absence, à condition qu'il ait été informé de ses obligations à cet égard, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier. Ledit demandeur conserve la possibilité de démontrer que le fait qu'il n'a pas avisé ces autorités de son absence est justifié par des raisons valables et non pas par l'intention de se soustraire à ces autorités.

Outre l'élément matériel (la personne ne se trouve pas à l'adresse qui lui a été attribuée), un élément moral et intentionnel est également requis (se soustraire délibérément aux autorités).

Toutefois, selon la Cour, une fois que l'élément matériel a été rempli, il existe une présomption réfragable que l'élément intentionnel a également été rempli.

La Cour européenne souligne qu'il est important à cet égard que l'adresse de la personne concernée ait été communiquée aux autorités et que la personne concernée ait été informée de ses obligations :

62. Partant, afin d'assurer le fonctionnement effectif du système de Dublin et la réalisation des objectifs de celui-ci, il doit être considéré que, lorsque le transfert de la personne concernée ne peut être mis à exécution en raison du fait que celle-ci a quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué, sans qu'elle ait informé les autorités nationales compétentes de son absence, ces dernières sont en droit de présumer que cette personne avait l'intention de se soustraire à ces autorités dans le but de faire échec à son transfert, à condition, toutefois, que ladite personne ait été dûment informée des obligations lui incombant à cet égard.

63. Dans ce contexte, il convient de relever que, en application de l'article 7, paragraphes 2 à 4, de la directive accueil, les États membres, ainsi que la République fédérale d'Allemagne semble l'avoir effectivement fait, peuvent limiter la possibilité, pour les demandeurs d'asile, de choisir leur lieu de résidence et exiger de ces derniers l'obtention d'une autorisation administrative préalable pour quitter ce lieu. En outre, selon l'article 7, paragraphe 5, de cette directive, les États membres imposent aux demandeurs de communiquer leur adresse aux autorités compétentes et de notifier à celles-ci tout changement d'adresse dans les meilleurs délais.

64. Cependant, en vertu de l'article 5 de la directive accueil, les États membres doivent informer les demandeurs de ces obligations. En effet, il ne saurait être reproché à un demandeur d'avoir quitté le lieu de résidence qui lui a été attribué sans en avoir informé les autorités compétentes et, le cas échéant, sans avoir sollicité de celles-ci une autorisation préalable, si ce demandeur n'avait pas été informé desdites obligations. Il appartient, en l'occurrence, à la juridiction de renvoi de vérifier que le requérant au principal a été effectivement informé de telles obligations.

65. En outre, dans la mesure où l'existence de raisons valables justifiant le fait que le demandeur n'a pas informé les autorités compétentes de son absence ne saurait être exclue, celui-ci doit conserver la possibilité de démontrer qu'il n'avait pas l'intention de se soustraire à ces autorités.

Enfin, l'Avocat Général et la Cour rappellent que l'interprétation d'une notion autonome du droit de l'Union repose avant tout sur le sens des termes utilisés, dans les différentes versions linguistiques. Prendre la fuite implique, selon le sens commun de ces termes, que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée.

En résumé, les éléments suivants doivent être présents pour que le demandeur de protection internationale qui a fait l'objet d'une décision de transfert dans le cadre du Règlement Dublin III puisse être taxé d'être en "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du Règlement :

1) l'élément matériel : la personne ne se trouve plus à l'adresse qui lui a été attribuée ;

2) l'élément intentionnel : la personne se soustrait délibérément à la procédure de transfert.

Si l'élément matériel constitue une présomption réfragable que l'élément intentionnel est rencontré, l'élément intentionnel ne crée aucune présomption à l'égard de l'élément matériel.

Ce dernier (selon le sens commun : le constat que la personne se cache ou ne peut plus être trouvée) est par conséquent toujours exigé.

Interprétation des principes par la partie adverse

Le raisonnement de la partie adverse dans la décision entreprise est le suivant : la partie requérante n'était pas présente lors des contrôles de police à l'adresse donnée ; (1) cela équivaut à une soustraction délibérée du transfert vers l'État membre responsable ; (2) ce qui équivaut à une "fuite" au sens de l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III.

Comme expliqué ci-dessus, ces deux raisonnements sont erronés et incompatibles avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice.

A la lecture de la décision, il convient d'effectuer plusieurs précisions suite à la lecture de la décision :

- *Sauf erreur, le dossier administratif ne contient aucun rapport de police du passage du 19.7.2022 et il n'est pas indiqué dans quel contexte ce contrôle a eu lieu, si des voisins ont été rencontrés, si ce contrôle a eu lieu, si un avis de passage a eu lieu... Il s'agit d'un élément fondamental au dossier. Le dossier administratif ne semble contenir aucune trace de la demande de l'OE de vérifier l'adresse du requérant, ni d'un retour de la police quant à ce contrôle.*
- *Il ne s'est pas rendu à son rendez-vous ICAM car il s'agit d'un retour forcé vers le pays Dubliné. Ayant introduit un recours, il conteste ce renvoi vers ce pays.*
- *Il ne peut être attendu du requérant qu'il soit tout le temps à l'adresse donnée, et rien ne l'empêche de rendre visite à ses amis pendant plusieurs*
- *Un recours a été introduit par le requérant contre l'annexe 26quater et il a fourni sa nouvelle adresse*
- *Il ne peut être déduit d'une seule visite au domicile du requérant qu'il est en fuite et qu'il ne veut pas collaborer. Que du contraire, dès qu'il a dû quitter le centre, il a transmis son adresse et informé la partie adverse.*
- *Il ne peut être déduit que le requérant essaye de soustraire aux autorités belges.*

La décision attaquée est incompatible avec l'article 29, paragraphe 2, du règlement Dublin III, dans son sens commun et tel qu'interprété par la Cour de Justice.

Il n'est pas contestable qu'en l'occurrence, l'élément matériel est absent. Il ne peut non plus être conclu, selon le sens commun, qu'elle se cache ou ne peut plus être trouvée.

Force est de constater qu'il ne peut être conclu que le requérant ne se trouvait pas à l'adresse reprise et qu'il avait l'intention de se soustraire à son transfert. Les conditions reprises par la jurisprudence ne sont pas compétées.

Il résulte de ce qui précède que la décision entreprise viole les articles 27 et 29 du Règlement Dublin III, ainsi que les articles 3 et 13 de la CEDH et 4 et 47 de la Charte."

3.2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat toepassing werd gemaakt van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-Verordening. Deze bepaling luidt:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Op 19 april 2022 deelde verzoeker via een aangetekende zending mee te verblijven op een adres in Gent. Op 20 april 2022 bevestigt verzoeker via zijn advocaat dat hij zal verblijven op het adres te Gent. Op dit adres wordt door de politie van de zone Ninove Gent op 19 juli 2022 een woonstcontrole doorgevoerd. Verzoeker werd niet aangetroffen. Daarnaast wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker op 23 mei 2022 werd uitgenodigd om zich op 7 juni 2022 aan te bieden voor een gesprek met een ICAM-coach en dat verzoeker geen gevolg gaf aan deze uitnodiging.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het de negatieve woonstcontrole d.d. 19 juli 2022 is, die het determinerend motief vormt op grond waarvan wordt besloten dat verzoeker buiten het bereik van de Dienst Vreemdelingenzaken poogt te blijven en als ondergedoken moet worden beschouwd. Er wordt weliswaar vermeld dat verzoeker niet inging op de uitnodiging voor het gesprek met de ICAM-coach, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet in welke mate dit element een rol speelt bij de vaststelling dat verzoeker is ondergedoken. Het is de vaststelling op 19 juli 2022, meer dan een maand na het geplande gesprek met de ICAM-coach, dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats kenbaar maakte en geen contact opnam met onze diensten die de verwerende partij *in casu* heeft doen besluiten dat verzoeker buiten haar bereik poogt te blijven.

Verzoeker betwist niet dat hij niet aanwezig was op het door hem opgegeven verblijfsadres op het ogenblik van de woonstcontrole. Hij voert echter aan dat er niet van hem verwacht kan worden dat hij altijd aanwezig is op zijn verblijfplaats. Uit een enkele woonstcontrole kan er volgens verzoeker niet worden afgeleid dat hij ondergedoken is en niet wenst mee te werken met de bevoegde instanties.

Daarenboven wijst hij erop dat het verslag van de negatieve woonstcontrole niet vervat zit in het administratief dossier, waardoor er volgens verzoeker niet vastgesteld kan worden in welke context deze woonstcontrole heeft plaatsgevonden.

In zijn arrest “Jawo”, waar verzoeker naar verwijst in zijn verzoekschrift, kwam het Hof van Justitie tot de volgende conclusie in het licht van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-Verordening:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40). § 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking. [...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit het arrest “Jawo” blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt inderdaad dat er slechts een enkele woonstcontrole heeft plaatsgevonden op 19 juli 2022. In het administratief dossier bevindt zich een blanco-formulier d.d. 13 juli 2022, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingzaken aan de Politiezone Gent, waarbij wordt gevraagd om meerdere controles te verrichten, met opgave van datum en uur, eventueel gepaard met bijkomende vaststellingen. Er kan slechts worden vastgesteld dat dit formulier niet ingevuld werd teruggestuurd naar de Dienst Vreemdelingzaken en dat de politie zich heeft beperkt tot de mededeling dat er één enkele woonstcontrole werd verricht waarbij verzoeker niet thuis werd aangetroffen.

Bovendien blijkt niet dat verzoeker de mogelijkheid heeft gekregen om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten, zoals wordt voorgeschreven in het voormelde arrest “Jawo”.

In de nota met opmerkingen herhaalt verweerder de motieven van de bestreden beslissing en wijst hij erop dat verzoeker niet aanwezig was op het ogenblik van de woonstcontrole van 19 juli 2022. Uit deze vaststelling kan volgens verweerder “*geheel terecht*” afgeleid worden dat verzoeker buiten het bereik van de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te blijven. Met deze motivering gaat verweerder echter voorbij aan de grieven die verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift en meer bepaald het feit dat er slechts een enkele woonstcontrole werd doorgevoerd, zonder verzoeker de mogelijkheid te bieden om de redenen voor zijn afwezigheid toe te lichten.

In de nota met opmerkingen voert verweerder nog aan dat uit artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt dat er een risico bestaat op onderduiken zodra wordt vastgesteld dat een vreemdeling manifest weigert om de nodige medewerking te verlenen aan de autoriteiten en middels zijn houding te kennen geeft geen gevolg te willen geven aan de overdrachtsmaatregel.

De Raad merkt echter op dat de bepalingen van artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip “*risico op onderduiken*” zoals bedoeld in artikel 28.2 van de Verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming “*zal onderduiken*”. Dit heeft geen uitstaans met het begrip “*onderduikt*”, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip “*onderduikt*” in artikel 29.2 wordt in het arrest “*Jawo*” van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “*ondergedoken is*” (§ 53). De verwijzing naar artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “*onderduikt*” van artikel 29.2 van de Verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “*risico op*” onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.

Waar in de nota met opmerkingen nog wordt opgemerkt dat verzoeker buiten het bereik van de overheid wenst te blijven, “*temeer ook nu verzoekende partij op 07.06.2022 niet was komen opdagen voor het opvolgingsgesprek met een ICAM-coach*”, werd hoger reeds vastgesteld dat dit slechts een bijkomende vaststelling is van de verwerende partij waaraan geen verdere conclusies werden verboden. Dit motief alleen is dan ook onvoldoende om de bestreden beslissing overeind te houden.

Gelet op de bovenstaande elementen, stelt de Raad vast dat het *in casu* niet louter en alleen op basis van een enkele woonstcontrole geoordeeld kan worden dat verzoeker poogt zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om een geldige reden voor zijn afwezigheid te kunnen geven.

Gelet op de bovenstaande elementen, stelt de Raad vast dat het *in casu* onzorgvuldig is om op basis van de voorliggende feiten te oordelen dat verzoeker poogt zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om een geldige reden voor zijn afwezigheid te kunnen geven. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt aangenomen.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT